

El jove que volia ser actor

Després d'Antonio Banderas i Sergi Mateu, l'última revelació del cinema espanyol és Antoni Valero. Valero, que més que guapo és entranyable, eixí un dia de Burjassot amb el propòsit de convertir-se en actor. Des d'aleshores, aquest valencià ha treballat tant en teatre com en cinema amb la quasi totalitat dels millors directors del moment: Lluís Pasqual, Pere Planellas, Albert Boadella, José Carlos Plaza —en el món de l'escena— i Vicente Aranda, Manuel Gutiérrez Aragón, Imanol Uribe i Martínez Lázaro en la pantalla gran. La darrera pel·lícula que ha protagonitzat aquest galant de moda acaba d'estrenar-se fa uns dies i porta el camí d'instal·lar-se entre els més alts llocs del rànquing de taquilla. El film, on comparteix *cast* amb Victoria Abril, segurament en un dels millors papers de la seua carrera, té un títol sorprenent: «El juego más divertido».

Valero, mentre estudia noves propostes de treball, prepara ara per al Centre Dramàtic de la Generalitat *La Marquesa de Rosalinda*, un text de Valle-Inclán dirigit per Alfredo Arias.

—Antoni, ¿com van els assajos?

—Perfectament. L'obra de Valle és meravellosa. Escolta: «Como una celda, así es de discreto este paisaje del jardín» «¿Quién pudo llegar al fondo de un espejo?» «Son un misterio los cascabeles de mi alegría, como las rosas del cementerio, bajo las risas de Dionisos, pasa un sollozo». Valle, escrivint, és capaç de expressar això i molt més.

—Estic segur, però Valle, en la mateixa obra, també diu: «Las blancas manos tejen guirnaldas a la bicorne frente de Pan, graciosas ninfas que llevais faldas por el decreto de un chambelán». ¿Estàs segur que arribaran aquests versos al públic?

—Justament per això estem treballant el text amb la minuciositat dels rellotgers. *La Marquesa de Rosalinda* és difícil perquè les imatges que proposa Valle són dificultoses de dir i d'entendre amb un llibre a la mà, però has de pensar en el context, en l'escena i en la nostra interpretació. Em fa la impressió d'estar participant en un espectacle preciós, molt visual.

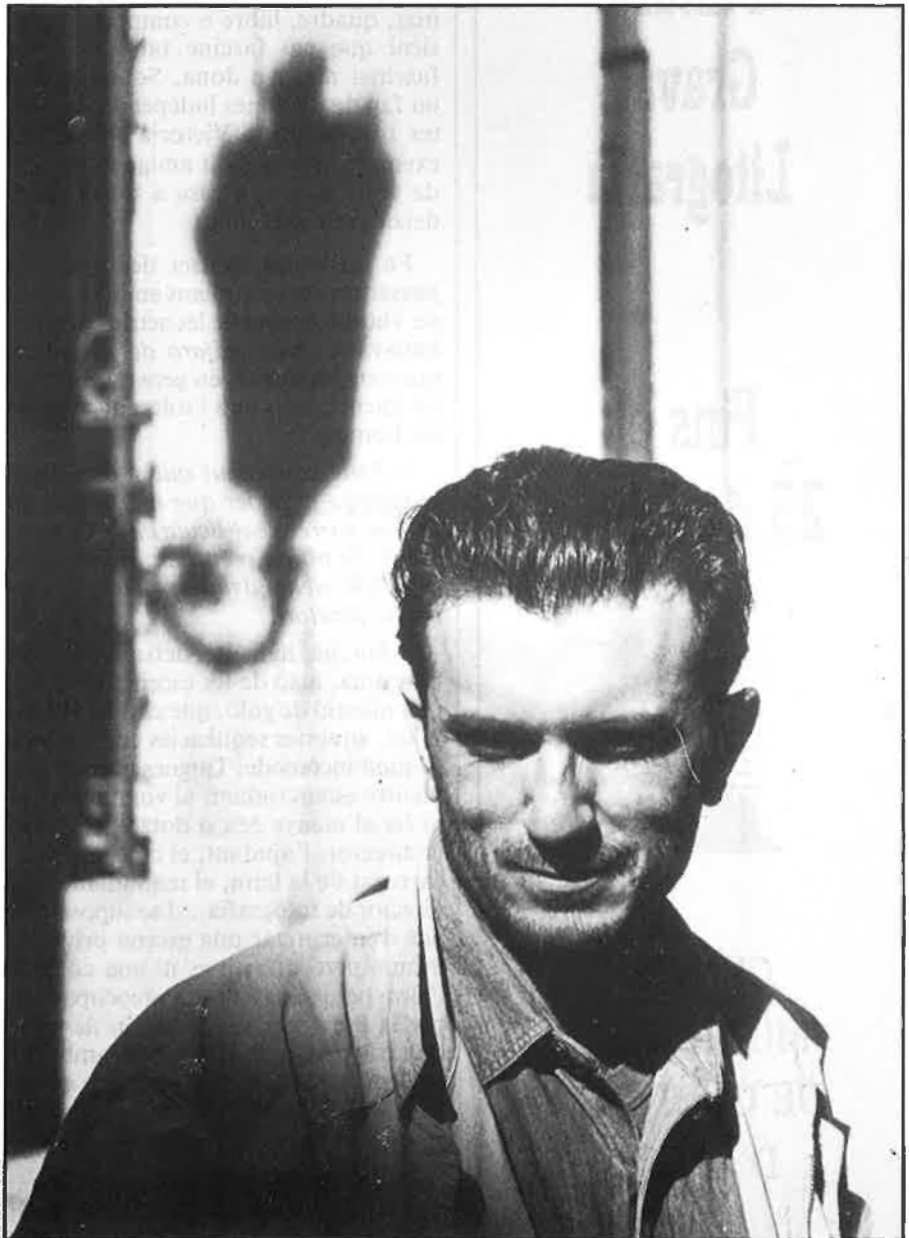
—Molts actors troben molt difícil treballar paral·lelament en teatre i cinema, ¿com és el teu cas?

El proper dia 29 serà inaugurat oficialment el Centre Dramàtic de la Generalitat. Per a l'ocasió, ha estat elegit una text de Valle, «La Marquesa de Rosalinda», i com a protagonista de l'obra un actor excel·lent i un galant de moda, Antoni Valero.

A. Robles

—No tinc problemes. Em trobe tan a gust en un teatre com en escenaris oberts. En un principi, això del cine em semblava un art on la tècnica anava molt per davant del treball de l'actor.

No és així. Ara, quan recorde la primera seqüència que vaig fer en una pel·lícula, em ric moltíssim perquè sembla una cosa de bojos: la primera escena que vaig gravar era per a la pel·lícula d'Aragón *La mitad del cielo*. Havia d'entrar per una finestra i dir unes frases a Angela Molina i Fernán Gómez que estaven junts en un llit. La seqüència, que apareix en pantalla qua-

«El teatre hauria de ser un revulsiu social».

JOAN MIRO'

Pintura
Gravat
Litografia

Fins el
25 de febrer

CENTRE
MUNICIPAL
DE CULTURA
D'ALCOI

si al final del film, no era difícil, però introduir-te dins del personatge en uns segons i tenir en front dos actors com el Gómez i la Molina i la plana major del món del cinema que assistia al rodatge em preocupà molt, va eixir bé.

—*Resulta curiosa la coincidència, però tant en La mitad del cielo com en la pel·lícula que acabes d'estrenar, El juego más divertido, són llarg-metratges on les que manen i les importants són les dones.*

—És cert. Segurament, aquesta situació és més evident en *El juego más divertido*, on els homes fem tot allò que les dones ens manen. Jo, quasi em passo tota la pel·lícula darrere la Victoria Abril.

—*He sentit dir que les dones et fascinen*

—I tant que sí. No hi ha objecte animat, quadre, llibre o composició musical que em fascine tant com pot fascinar-me una dona. Sobretot, sóc un fan de les dones independents, fortes i alliberades. Victoria Abril, per exemple, que és molt amiga meua, cada volta que ve a casa a veure'm em deixa com al·lucinat.

Fa un temps, potser des que vaig passar un curs estudiant amb Madeleine Thornton, una de les actrius que treballava a *Dulce pájaro de juventud*, que veig les dones, en general, més intel·ligents, sensibles i tolerants que no els homes.

—*Estic convençut que molts d'ells envejaran el paper que interpretes en la teua darrera pel·lícula amb Victoria Abril. Si no ho recorde malament, et passes la meitat del film en un continu assalt amatori.*

—Ha, ha, ha... Bé, deixant a banda la broma, això de les escenes de llit és una qüestió de guió, que es deia abans. A mi, aquestes seqüències em fan sentir molt incòmode. Tingues present que mentre estem rodant, al voltant nostre hi ha al menys deu o dotze persones: el director, l'ajudant, el càmera, l'encarregat de la llum, el maquillador, el director de fotografia... I se suposa que has d'interpretar una escena privada, íntima però que no és ni una cosa ni l'altra perquè has d'estar preocupant-te per la llum, per no eixir-te'n de l'encuadrament, per la persona amb qui estàs rodant. Crec que aquestes experiències, en certa forma, són doloroses.

—*¿No teniu pudor, els actors?*

—Jo sí. Pense, a més, que en aquesta professió ser pudorós és una qualitat. Dramàticament, com més et costa

fer una escena, com més vergonya et fa fer-la, més valor té. Observa com els actors que continuen fascinant, Marlon Brando, Montgomery Clift, James Dean, eren comedians terriblement tímids i introvertits en la vida privada. Intentar de superar una escena plena d'obstacles és com conquerir un amor que sembla impossible, sensacional.

—*¿Com es fingeix la tendresa en una escena d'amor?*

—La tendresa no es pot fingir perquè la tendresa no és un sentiment, és un estat. S'és o no s'és tendre. La gelosia, l'odi, la ràbia, el dolor, l'amor són sentiments i, com a tals, susceptibles de ser expressats amb una mentida; la tendresa, en canvi, és un estat anímic. Una cosa estranya, ¿no creus?

—*Serials com l'Hotel de Fez que tu protagonitzes en el film de Lázaro i que té el poder de deixar la ciutat buida i pendent de la televisió mentre el passen, ja no es fan, ¿veritat?*

—Jo crec que sí. ¿Què és si no *Falcon Crest*? Un dia de la passada setmana estava a casa d'una amiga dinant i de sobte truquen a la porta i es presenten la germana de la meua amiga i quatre companyes seues, totes universitàries, ¿saps a què venien?... Exactament, volien veure *Falcon Crest*.

—*¿Ho trobes censurable?*

—No. Constate una realitat. Sembla haver-se posat de moda tot el que siga kitsch, banal, pretesament popular.

—*Canviem de tema. Després de passar-te tants anys treballant fora de València ¿Com has trobat la ciutat?*

—Igual, tan barroca de pensament i tan artista com sempre. Els valencians, donem moltes voltes a les coses, però bé, deixem el tema...

—*Continua, per favor.*

—No, anava a passar-me a qüestions de llengua i política...

—*Perilles, Valero.*

—És que el que ha passat amb la nostra llengua i la nostra cultura és una barbaritat. Els feixistes i els ignorants, que són persones que no pensen, ens estan agafant cada dia més terreny.

—*El que acabes de dir et pot dur problemes.*

—Depèn de com ho expliques. No hi ha pitjor entenedor que el que no vol entendre... Els còmics, en un estat democràtic, ja no són els bufons dels monarques. Per això m'agrada Boadella, per la capacitat que ha demostrat de convertir alguns dels seus muntatges en autèntics revulsius socials. El teatre hauria d'estar servint avui aquest objectiu. □